

בס"ד. ש"פ פינחס, מבה"ח מנחם-אב, ה'תשכ"ה

(הנחה בלתי מוגה)

וידבר הוי' אל משה לאמר פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי וגו'. ומבאר אדמו"ר מהר"ש במאמרו ד"ה זה², דצריך להבין מ"ש בספרים³ שפינחס הי' גלגול נדב ואביהוא, וע"י שקינא קנאת זמרי תיקן חטא נדב ואביהוא. דהנה, חטא נדב ואביהוא הו"ע דבקרבתם לפני הוי' וימותו⁴, שהיו בבחי' רצוא בלבד, ללא שוב, והיו בבחי' כלות הנפש ממש. ואינו מובן, איך תיקן פינחס חטא זה עי"ז שקינא קינאת זמרי, שזהו ג"כ ענין של מס"ג, כמו רצוא ללא שוב. וכן צריך להבין כללות הענין דחטא נדב ואביהוא שהי' אצלם ענין של רצוא ומס"ג, דלכאורה יפלא, מפני מה נחשב זה לחטא ועון, והלא ידוע גודל ענין המס"ג, שצריך למסור נפשו באחד⁵, שזוהי עבודה נעלית ביותר, למעלה מכל התומ"צ, וכמארז"ל⁶ למה קדמה פרשת שמע (שהו"ע המס"ג באחד) לזוהי אם שמוע, כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחילה ואח"כ יקבל עליו עול מצוות. וגם ידוע מ"ש במגיד מישרים⁷ שהמגיד הבטיח להבית יוסף שיזכה לאיתוקדא על קדושת שמי' רבא (אלא שמפני סיבה כו' לא זכה לזה), והרי הענין שיתוקד על קדושת שמי' רבא הוא בדוגמת מ"ש בנדב ואביהוא ותצא אש מלפני ה'⁸, וא"כ, מדוע אצל נדב ואביהוא הענין דבקרבתם לפני ה' נחשב לחטא ועון, שהוצרך לתיקון ע"י פינחס.

ב) אך הענין הוא, כמובן מדיוק לשון חז"ל למה קדמה פרשת שמע לזוהי אם שמוע, כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחילה ואח"כ מקבל עליו עול מצוות, שאין הכוונה שיקבל עליו עול מלכות שמים בלבד, וישאר כך בבחי' הרצוא, אלא שהענין דקבלת עול מלכות שמים יהי' בתור הקדמה לקבלת עול מצוות, בחי' שוב, והיינו, שתכלית

(1) ריש פרשתנו (כה, י"א).	(5) ראה זהר ח"ב קיט, א. ח"ג לג, א.
(2) דשנת תרכ"ט (סה"מ תרכ"ט ע' עדר ואילך).	(6) ברכות פ"ב מ"ב (יג, א).
(3) ראה זח"ג ריז, א ובמקדש מלך שם.	(7) ר"פ בראשית (סד"ה הלא לך למנדע).
(4) שער הגלגולים שער לא. לב.	(8) וראה לקו"ש חכ"א ע' 176. וש"נ.
(4) ר"פ אחרי (טז, א).	(8) שמיני י, ב.

הכוונה הו"ע קיום המצוות, עבודה שמצד הגוף, אלא, כדי שהעבודה דקיום המצוות תהי' עבודה תמה ושלמה, יש צורך בהקדמת קבלת עול מלכות שמים, היינו, שקיום התומ"צ יהי' חדור בענין המס"נ, אבל ענין הרצוא ומס"נ בלבד, אין זה עבודה שלמה כלל, שזהו כענין בן עזאי הציץ ומת⁹, שאין זו עבודה שלימה, ואילו שלימות העבודה היא כמו אצל רבי עקיבא, שנכנס בשלום ויצא בשלום¹⁰, והיינו, שהרצוא לא הי' באופן של יציאת האור מהכלי, אלא אדרבה, באופן שיביא לידי שוב, שזהו כאשר הרצוא אינו מצד טבעו, אלא מצד הביטול, כדי להשלים את הכוונה העליונה, שאז מביא הרצוא לידי שוב, שזהו"ע דנכנס בשלום, שגם הכניסה היתה בשלום, ולכן יצא בשלום.

ובזה יוכן החטא של נדב ואביהוא, שהיו בבחי' הרצוא בלבד, ללא שוב. ועוד זאת, שגם הרצוא עצמו לא הי' כדרך הרצוא שלפני השוב, שהרי אצלם הי' רק מסירת הנפש, ולא הגוף, שהגוף נשאר שלם, ורק נפשם כלתה ויצאה מגופם, שזהו כמו הסתלקות האורות מהכלים בעולם התהו, ואינו דומה למס"נ באופן שע"י מסירת הגוף מסתלקת הנפש, וכמו מה שהבטיח המגיד להב"י שיביאנו לאתוקדא על קדושת שמו ית', שזהו"ע מסירת הגוף, ובמילא מסתלקת הנפש. וזהו גם מה שפינחס תיקן החטא של נדב ואביהוא, שהרי פינחס מסר את גופו, ששבט שמעון רצו להורגו, והוא עמד במסירת גופו וקינא קנאת ה' צבאות, ומצד זה פרחו נשמתו. ונמצא, שאצלו הי' ענין הרצוא בשלימות. ולכן עי"ז נמשך אח"כ השוב, שזהו מש"נ¹⁰ הנני נותן לו את בריתי שלום, שהוא בחי' ההמשכה שיומשך שלום והתחברות מצד בחי' הגילוי אלקות שנמשך ע"י הרצוא שלו, וגם כיפר על העם, שזהו ג"כ ענין שוב, שישוב ה' להשרות ולגלות שכינתו כו'.

(ג) **ויש** לקשר זה עם ענין הקרבנות שבפ' פינחס, כידוע שבקרבנות ישנם ב' הקוין דרצוא ושוב (דנוסף לכך שבכל מצוה ישנו הענין דרצוא ושוב¹¹, הנה בקרבנות הענין דרצוא ושוב הוא בגלוי יותר), שזהו מש"נ בקרבנות ריח ניחוחי¹², שריח הוא העלאה מלמטה למעלה (בחי' רצוא), וניחוחי, מלשון נחות דרגא, הו"ע ההורדה (המשכה) מלמעלה למטה

(9) חגיגה יד, ב (כגירסת העין יעקב. ואילך.

ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א). וראה תו"א וישלח (10) פרשתנו שם, יב.

כה, ב. תורת חיים שם קצד, א ואילך. סה"מ (11) ראה לקו"ת חוקת נו, ב.

תרמ"ט ע' רנט ואילך. לקו"ש ח"ג ע' 988 (12) פרשתנו כה, ב.

(בחי' שוב)¹³. ובפרטיות יותר, ישנם ב' ענינים בהמשכה שבקרבנות, שזהו שאמרו רז"ל¹⁴ בפירוש ריח ניחות, נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני, והיינו, שתחילה ישנו הענין דאמרתי, שזוהי אתערותא דלעילא שקודמת לאתערותא דלתתא, ואח"כ ישנו ענין הנחת רוח מזה שנעשה רצוני, שזוהי אתערותא דלעילא שלאחרי אתערותא דלתתא.

ד) **והענין** בזה, דהנה, בלקו"ת ריש פרשתנו¹⁵ (ובארוכה יותר בסידור¹⁶) מתחיל לבאר מ"ש¹⁷ צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי גו' ואמרת להם זה האשה גו', דצריך להבין מהו אומרו ואמרת גו' ואמרת ב' פעמים. ומבאר, שכל המצוות צריך האדם לקיים במחשבה דיבור ומעשה, וכן בקרבנות, מחשבה זו תפלה, עבודה שבלב¹⁸, שכנגד הקרבנות¹⁹, ודיבור הוא ת"ת דקרבנות, כל העוסק בתורת עולה כו'²⁰, ועבודת הקרבנות עצמן, כבשים בני שנה גו', הוא המעשה. והנה, ואמרת להם זה האשה גו', נאמר על מעשה הקרבן עצמו, ופסוק ראשון צו את בני ישראל ואמרת אליהם קאי על בחינת מחשבה ודיבור²¹.

(17) פרשתנו שם, ב-ג.
 (18) ספרי ופרש"י עקב יא, יג. תענית ב, א.
 (19) ראה אבות פ"א מ"ב ובמפרשים שם.
 (20) ראה מנחות קי, א. בחיי ס"פ ויקהל. צו ז, לו. שו"ע אדה"ז או"ח מהד"ק סימן א סי"א.
 (21) ע"כ נמצא ברשימה שלפנינו (המור"ק).

(13) לקו"ת פרשתנו עו, א.
 (14) ספרי ופרש"י פרשתנו שם, ח. ועוד.
 (15) עה, טע"א.
 (16) עם ד"א ח — לא, ג ואילך. ולהעיר, שכיון שזה עתה נדפס הסידור מחדש, יש בזה החביבות היתירה שבדבר חדש, ובדאי ילמדו את כל המאמרים שבסידור, ובכללם גם מאמר זה.